

Haljastaja Saksamaale Võhandu jõe äärest.

Olen pealinnast, Võhandu jõe kallastele, Rāpinasse, haljastajaks õppima läinud koolitüdruk. Saksamaale hilisõhtul maandunud, on selle sama tüdruku esimene vererõhku tõstev kogemus autobahnil, hullumeelsetel kiirustel sõitmine ja taustaks möllavad autoraadios saksa shlaagrid. Jõudnud sihtpunkti Paderborni ärevusest ja unest segamini, tutvusin oma pereliikmega, kellega sõitsime vesteldes kohta, mida ma järgnevat 5 nädalat oma koduks nimetasin. Loomulikult tabas mind järgmine päev üllatus, et ma ei olegi sattunud suurde linna, kus vohab heitgaas ja rämps tänaval, vaid olin hoopis juhuse tahtel sattunud maalähedasse farmi, kus kasvatati sigu ja hanesid. Üllatused loomulikult jätkusid, kui olin täiesti üksinda ja pidin minema hommikust sööma (järgnevat viis nädalat saiakesed ja salaami). Pereema võttis mind suure naeratuse ja hoolega vastu ning proovisime siis üksteisest aru saada kasvõi käte ja jalgadega, abiks olid ka ajalehepildid ja kui vaja siis ka pikk vaikus, mille jooksul tuhnisin oma rooste läinud saksasõnastikus oma peas. Siinkohal võin kinnitada tulevastele praktikandidele, et keelebarjäär ei muutu takistuseks ja lähtuvalt oma kogemusest saab isegi ainult naeratades suheldud.

Edasi...olles pereeluga juba vaikselt sisseelanud, ootas mind ees järgmine suurem katsumus, mille ootuses kerge paanikahigi otsaette tõusis - esimene tööpäev.

Pea ees visati mind tundmatusse, sest peretütar, kes minuga koos elas, pidi kooli minema ja ei saanud minuga olla. Paanika, puhas paanika, mis mind valdas, kui ma ainult peanoogutustega suutsin vastata ja arusaada mulle antud tööülesannetest.

Küsimused, kas ma teen piisavalt kiiresti, kas ma teen piisavalt hästi, kas ma teen üleüldse õigesti, vallutasid mu pea esimeseks paariks tunniks.

Tegelikus polnud olukord pooltki nii hull, kui olin oma fantaasias suutnud suureks sööta. Inimesed, hoopiski rääkisid minuga ja tundsid huvi minu tööde ja tegemiste vastu Eestis, peale esimest tööpäeva laabus kõik.

Igapäev oli minu jaoks tegelikult töö nagu uus seiklus, sest ma olin peaaegu iga kord uue inimesega, kes isegi ei osanud võibolla rääkida minuga nii palju, aga keelte seguna saime me samas üksteisest aru ja ei olnud see hirmu faktor nii hull.

Töö tegemine oli muidugi omaette ooper, selle kohta, et eestlased on töötegija rahvas ütleks ma, et see on ei tea kust kohast tulnud müüt. Saksamaal sain ma kõige suurema ja vajalikuma kogemuse tööd tehes, sest niivõrd täpne ja aus tööaja arvestamine pausidel ja sellist korrektsust ja abivalmidust pole ma veel näinud. Seda inimlikkust, et sa suudad peale 10 tunnist tööpäeva veel naeratades head aega ja ilusat õhtut öelda ei kohta just Eestis tihti. Peale tööd ja raskeid nädalaid oli minu vaba-aeg, mis pakkus mulle võimalust saada osa Saksamaa kultuurist ja eriala aktuaalsetest üritustest (messid ja näitused). Siinkohal toonitan igasugust abivalmidust ja sõbralikkust, mis ümbritses mind nii peres, poes või isegi tänavanurgal.

Tähelepanek tulevastele praktikandidele, et ei ole vaja karta mossis nägudega ja kibestunud inimesi, sest see, mis toimub väljaspool Eesti külma kultuuri ja ängistavat ilmastikku on hoopis miskit muud.

Kokkuvõtteks, uskuge mind, tahan öelda, et kellele pakutakse võimalust olla spontaane ja minna välispraktikale, tuleks seda kindlasti kasutada. See energia ja positiivsuse laeng ületab algse närvipinge ja kahtlused. Samuti olete te peale reisi igati rikkamad oma tulevastes eluvaadetes nagu minagi, kuna tunnen, et just peale seda praktikat sai minu silmaring ja igasugune eluvaade tunduvalt rikkamaks ja suuremal määral positiivsemaks, sest naeratan nüüd ka poemüüjale ja tänaval vastutulijale, selle asemel, et neid torssis näoga põrnitseda.